



FOLKETINGETS
OMBUDSMAND

Begrundelse

overblik #10

Myndighedernes afgørelser skal begrundes, medmindre borgeren fuldt ud får medhold. Det følger af forvaltningsloven.

Kravet om begrundelse giver en øget garanti for, at afgørelsen er rigtig, og at grundlaget for afgørelsen er sagligt og fyldestgørende.

En begrundelse kan desuden hjælpe borgeren til bedre at forstå afgørelsen og kan have stor betydning for borgerens accept af afgørelsen og tilliden til myndighederne.

Endelig giver en begrundelse borgeren et grundlag for at tage stilling til, om afgørelsen skal påklages eller indbringes for domstolene eller Folketingets Ombudsmand.

Opdateringer

Begrundelse for at overflytte en elev til en anden skole var ikke fyldestgørende

En skole besluttede, at en elev skulle overflyttes til en anden skole. Elevens væрге fik afgørelsen meddelt mundtligt af skolens viceskoleleder. Værgen bad efterfølgende om en skriftlig begrundelse for afgørelsen. Som svar sendte viceskolelederen en e-mail til værgen med en redegørelse for beslutningen.

Ombudsmanden fandt, at beslutningen om at overflytte eleven var en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Viceskolelederens e-mail opfyldte imidlertid ikke forvaltningslovens krav til begrundelse af afgørelser.

E-mailen indeholdt ikke en henvisning til de retsregler, som afgørelsen var truffet i henhold til. Desuden angav e-mailen ikke de hovedhensyn, der havde været bestemmende for den skønsmæssige afgørelse, som skoleledelsen traf.

Hertil kom, at e-mailen alene henviste til, at der ved afgørelsen var lagt vægt på en politianmeldelse og de eventuelle følger, som den kunne få. E-mailen indeholdt ikke en beskrivelse af de øvrige oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som var tillagt betydning ved afgørelsen. Det ville efter ombudsmandens opfattelse have været nærliggende, da der var en vis uenighed om netop de faktiske omstændigheder.

Det var samlet set ombudsmandens opfattelse, at skolens behandling af sagen havde været meget beklagelig.

FOB 2015-19

1 Oversigt

I dette overblik behandles forvaltningslovens regler om begrundelse af afgørelser.

I afsnit 2 omtales forholdet til regler, som stiller strengere krav til begrundelse end forvaltningsloven.

En afgørelse, der meddeles skriftligt, skal være ledsaget af en begrundelse, og den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt, kan forlange at få en skriftlig begrundelse. Det følger af forvaltningsloven. En borger, der får fuldt ud medhold, har dog ikke krav på en begrundelse efter forvaltningslovens regler. I afsnit 3 og 4 behandles forvaltningslovens krav om begrundelse af henholdsvis skriftlige og mundtlige afgørelser.

Begrundelsen skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det indhold, den har. I afsnit 5 omtales de overordnede krav til begrundelsens indhold.

Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, som afgørelsen er truffet i henhold til. Kravet om henvisning til retsregler behandles i afsnit 6.

I det omfang afgørelsen beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Kravet om angivelse af hovedhensyn bag skønsudøvelsen behandles i afsnit 7.

Begrundelsen skal desuden om nødvendigt indeholde en kort redegørelse for de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Kravet i forhold til faktiske omstændigheder omtales i afsnit 8.

Omtændigheder, der skærper begrundelsespligten, behandles i afsnit 9.

I afsnit 10 omtales en række yderligere problemstillinger vedrørende begrundelsens indhold.

2 Forvaltningslovens regler er minimumskrav

Bestemmelser, som stiller strengere krav til begrundelse end forvaltningsloven, gælder ved siden af forvaltningslovens generelle regler.

Det gælder både regler om, i hvilke tilfælde der skal gives en begrundelse, og regler om, hvad begrundelsen skal indeholde. Forvaltningslovens regler om begrundelse har således karakter af minimumskrav, som suppleres af regler i andre love mv. Se bl.a. forvaltningslovens § 36.

Et eksempel på en bestemmelse, der stiller strengere krav til begrundelse end forvaltningsloven, findes i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Det følger af lovens § 70, at Ankestyrelsens afgørelser skal være skriftlige og begrundede. Det gælder også i tilfælde, hvor parten får fuldt ud medhold. Efter forvaltningsloven har den, der får fuldt ud medhold, ikke krav på en begrundelse.

3 Begrundelse af skriftlige afgørelser

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Det fremgår af forvaltningslovens § 22.

Begrundelsen skal således gives samtidig med, at afgørelsen meddeles.

Begrundelsespligten gælder kun over for den, der er part i sagen. Er der flere parter i en sag, skal parter, der ikke – eller ikke fuldt ud – får medhold, have en begrundelse for afgørelsen.

3.1 Begrundelsespligt for afgørelser

Begrundelsespligten efter forvaltningslovens § 22 gælder kun for afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Overblik #4 om afgørelsesbegrebet

Procesledende beslutninger og andre dispositioner i forbindelse med tilrettelæggelsen af sagens behandling er derfor ikke omfattet af begrundelsespligten (medmindre der er adgang til særskilt at klage over dem).

Der er heller ikke begrundelsespligt efter forvaltningslovens § 22, hvis beslutningen har karakter af faktisk forvaltningsvirksomhed.

Det kan dog efter omstændighederne følge af god forvaltningsskik, at parten bør have en begrundelse for ekspeditioner, der har større betydning for parten.

Begrundelse af beslutning om berostillelse

3.2 Fuldt ud medhold

Begrundelsespligten efter forvaltningslovens § 22 gælder ikke, hvis afgørelsen fuldt ud giver en part medhold.

De klare tilfælde, hvor en afgørelse skal begrundes, er afslag, forbud og påbud.

Om en afgørelse giver parten ”fuldt ud medhold”, kan undertiden være vanskeligt at afgøre. Er en ansøgning f.eks. imødelkommet, men således, at der er knyttet vilkår til tilladelsen, må det konkret vurderes, om afgørelsen fuldt ud giver parten medhold.

Hvis vilkårene begrænser tilladelsen i forhold til det, der er ansøgt om, er der ikke givet fuldt ud medhold, og der skal derfor gives en begrundelse.

Hvis vilkårene derimod alene er af almindelig karakter og altid knyttet til sådanne tilladelser, eller hvis der i realiteten alene er tale om en vejledning om de betingelser, der i sådanne sager gælder efter loven, må afgørelsen normalt siges at give parten fuldt ud medhold.

Det forhold, at en ansøger tildeles en ydelse, er ikke i sig selv ensbetydende med, at ansøgeren har fået fuldt ud medhold. Men en ansøger vil generelt kunne anses for at have fået fuldt ud medhold, hvis ansøgeren har tilkendegivet at være indforstået med en ydelse på det tildelte niveau.

På områder, hvor det ikke kan konstateres, om parten får fuldt ud medhold, skal der gives begrundelse.

Medholdsvurdering i sager om hjemgivelse af anbragte børn

4 Begrundelse af mundtlige afgørelser

4.1 Kan afgørelsen meddeles mundtligt?

I de fleste tilfælde får parterne i en forvaltningssag skriftlig besked om sagens afgørelse. I nogle tilfælde følger det dog af sagens karakter eller af den praksis, der følges på det pågældende forvaltningsområde, at afgørelsen meddeles parten mundtligt.

Det kan f.eks. være tilfældet, når miljømyndighederne for at afværge væsentlig forurening mundtligt meddeler et påbud eller forbud, der skal følges straks, eller når politiet finder et køretøj i en sådan stand, at det er til fare for færdselssikkerheden, og nummerpladerne derfor straks må inddrages.

Der gælder ikke nogen almindelig regel om, at forvaltningsafgørelser skal meddeles skriftligt. Det følger dog af bl.a. god forvaltningsskik, at en mundtligt meddelt afgørelse, der er byrdefuld for adressaten, bør bekræftes skriftligt, og at særligt indgribende afgørelser efter omstændighederne bør meddeles skriftligt.

I FOB 2012-13 mente ombudsmanden, at det var meget kritisabelt, at et tavshedspålæg ikke blev meddelt skriftligt, og at der heller ikke i øvrigt blev sikret nogen form for dokumentation for pålæggets eksistens, indhold og rækkevidde. Efter ombudsmandens opfattelse var der under de omstændigheder særdeles tvivlsomt, om tavshedspålægget kunne håndhæves.

Derudover kan et krav om skriftlighed følge af særegler. Et eksempel på et krav om skriftlige afgørelser findes i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Det fremgår af lovens § 70, at Ankestyrelsens afgørelser skal være skriftlige og begrundede.

Det havde stemt bedst overens med god forvaltningsskik at meddele en afgørelse skriftligt

4.2 Efterfølgende skriftlig begrundelse

Den, der har fået en afgørelse meddelt mundtligt, kan forlange at få en skriftlig begrundelse for afgørelsen, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. Det fremgår af forvaltningslovens § 23, stk. 1.

Om begrundelsespligt for afgørelser, se afsnit 3.1 ovenfor. Om vurderingen af, om der er givet fuldt ud medhold, se afsnit 3.2 ovenfor.

En anmodning efter forvaltningslovens § 23, stk. 1, om en skriftlig begrundelse skal fremsættes over for myndigheden inden 14 dage efter, at parten har modtaget underretning om afgørelsen.

Hvis parten fremsætter anmodning om skriftlig begrundelse senere end 14 dage efter, at parten har modtaget mundtlig underretning om afgørelsen, vil det formentlig kun være sagligt at afslå anmodningen, hvis det ikke længere er muligt for myndigheden at rekonstruere begrundelsen med rimelig sikkerhed. Idet en myndighed, der meddeler en bebyrdende afgørelse mundtligt, bør gøre notater på sagen, som gør det muligt at udfærdige en skriftlig begrundelse, hvis parten beder om det, vil det normalt være muligt at rekonstruere begrundelsen.

En begæring om skriftlig begrundelse skal besvares snarest muligt. Hvis begæringen ikke er besvaret inden 14 dage efter, at den er modtaget af myndigheden, skal parten underrettes om grunden hertil samt om, hvornår myndigheden forventer at besvare begæringen. Det fremgår af forvaltningslovens § 23, stk. 2.

Reglerne om efterfølgende skriftlig begrundelse af afgørelser, der er meddelt mundtligt, medfører ikke, at afgørelsens retsvirkninger udsættes. Har en afgørelse retsvirkning fra det tidspunkt, den meddeles mundtligt til parten, ændres det ikke, selv om parten efterfølgende forlanger en skriftlig begrundelse for afgørelsen.

Hvis en part har anmodet om en skriftlig begrundelse, antages det i almindelighed, at klagefristen suspenderes, indtil myndigheden har givet parten en fyldestgørende skriftlig begrundelse. Det er dog formentlig en forudsætning, at parten har anmodet om begrundelsen inden 14 dage efter, at parten har modtaget underretning om afgørelsen.

Om konsekvenser af manglende eller mangelfuld begrundelse, se i øvrigt afsnit 12 nedenfor.

5 Generelt om begrundelsens indhold

5.1 Begrundelsen skal forklare

En begrundelse skal fremtræde som en forklaring på, hvorfor en afgørelse har fået det indhold, den har. Begrundelsen skal således være dækkende og korrekt.

De elementer, som skal indgå i en begrundelse, fremgår af forvaltningslovens § 24, stk. 1 og 2. Se afsnit 6–8 nedenfor.

Det er ikke muligt generelt at angive, hvor udførligt en myndighed bør udforme en begrundelse. Det må bero på en konkret vurdering, herunder på, hvor aktivt parten har medvirket i den forudgående sagsbehandling, og på sagens karakter i øvrigt. Se afsnit 9 nedenfor.

Afslag på aktindsigt i et dokument, som den aktindsigtssøgende få dage tidligere havde fået udleveret til gennemsyn, burde have været forklaret nærmere

Det følger desuden af god forvaltningsskik, at begrundelsen i en afgørelse skal være udformet på en sådan måde, at den er til at forstå for modtageren.

Hvis der i en begrundelse indgår ikke almindeligt forståelige fagudtryk, må de forklares, så en ikke-fagkyndig modtager må formodes at kunne forstå begrundelsen.

5.2 Begrundelsen skal være dækkende

En begrundelse skal være dækkende, og den må ikke være misvisende eller være skrevet på en måde, der kan give anledning til misforståelser.

Begrundelsen for afslag på et arbejdslegat var ikke dækkende

Begrundelsen i en afgørelse om aktindsigt var misvisende og kunne give et forkert billede af, hvad myndigheden havde forholdt sig til

Se også FOB 2015-30 og FOB 2020-10.

5.3 Begrundelsen skal være korrekt

Begrundelsen skal være korrekt i den forstand, at den skal være et sandt udtryk for de forhold og overvejelser, der reelt har ført myndigheden frem til den trufne afgørelse. Hvis myndigheden har truffet afgørelsen på grundlag af en forkert opfattelse af faktiske eller retlige forhold, vil det således komme til udtryk i begrundelsen for afgørelsen.

Begrundelsen skal angive alle de hensyn, som myndigheden reelt har lagt vægt på, og myndigheden må ikke i begrundelsen fremhæve omstændigheder, som reelt ikke er tillagt betydning.

Begrundelsen for at afslå akkreditering af en journalist var tilsyneladende subjektivt korrekt, men udtryk for en urigtig retsanvendelse

6 Henvisning til retsregler

En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, som afgørelsen er truffet i henhold til. Det følger af forvaltningslovens § 24, stk. 1.

I mange tilfælde vil en simpel henvisning til de anvendte lovregler eller administrativt fastsatte bestemmelser være tilstrækkelig til at opfylde kravet. Se dog afsnit 6.3 nedenfor.

6.1 Identifikation af retsregler

Henvisningen til de anvendte retsregler skal være klar og specifik. Det vil sige, at henvisningen skal omtale retsreglerne, så de uden videre kan identificeres af parten.

Når parten uden videre kan finde frem til de anvendte retsregler, får parten i nogle situationer bedre mulighed for at vurdere, om afgørelsen er korrekt og i overensstemmelse med de anvendte regler. Det giver også parten et bedre grundlag for at tage stilling til, om der skal klages over afgørelsen, og i givet fald med hvilken argumentation.

Det kan være nok at identificere retsforskriften ved et entydigt, almindeligt kaldenavn, hvis myndigheden er sikker på, at parten i forvejen kender retsforskriften, og hvis der samtidig ikke – på grund af ændringer i retsforskriften – kan være tvivl om, hvilken udgave af retsforskriften der er anvendt.

Når disse betingelser ikke er opfyldt, skal retsforskriften identificeres mere præcist. Hvis en relevant lovbestemmelse er ændret efter vedtagelsen af hovedloven, skal der også henvises til de relevante ændringslove. Se FOB 2020-28. Hvis en afgørelse er truffet på grundlag af både en nuværende og en tidligere lovbestemmelse, skal der henvises til begge bestemmelser. Se FOB 2020-40.

Se mere om henvisning til retsregler nederst i dette overblik.

Uanset den relevante retsforskrifts betegnelse skal afgørelsen indeholde en præcis henvisning til den anvendte bestemmelses paragraf, stykke, nummer, litra, led osv.

Det er ikke noget krav, at de relevante retsregler citeres. Men ofte vil det være hensynsfuldt over for borgeren at gøre det. Reglerne kan eventuelt citeres i et bilag til afgørelsen. I så fald må det dog ske på en sådan måde, at borgeren uden besvær kan identificere den eller de regler, som er af betydning i den pågældende sag.

I sager, hvor der gives helt eller delvist afslag på aktindsigt, indebærer begrundelseskravet bl.a., at det skal fremgå af afgørelsen, efter hvilken bestemmelse i offentlighedsloven de enkelte dokumenter/oplysninger er undtaget. Det kan f.eks. ske ved, at myndigheden på de aktister, som er udlleveret i forbindelse med aktindsigten, ud for hvert dokument angiver den eller de relevante undtagelsesbestemmelser.

Det vil ikke være i overensstemmelse med begrundelseskravet blot mere generelt at anføre, at en række dokumenter/oplysninger er undtaget efter forskellige bestemmelser i offentlighedsloven, hvis det ikke specifikt for det enkelte dokument fremgår, med hvilken hjemmel dokumentet eller en del af dokumentet er tilbageholdt.

Delvist afslag på aktindsigt var ikke tilstrækkeligt begrundet

6.2 Uskrevne regler

Hvis en afgørelse er truffet på grundlag af uskrevne regler, indebærer kravet om henvisning til retsregler, at begrundelsen skal indeholde en kort gengivelse af indholdet af det uskrevne retsgrundlag, således som myndigheden forstår og anvender det. Eksempler på uskrevne regler er ledelsesretten, culpa-reglen, kommunalfuldmagten og principperne om offentligt ansattes ytringsfrihed.

Kortfattet gengivelse af almindelige betingelser for modregning levede ikke op til kravene

Se også FOB 03.552 (om ledelsesretten).

6.3 Fortolkning af retsregler

Hvis afgørelsen beror på en fortolkning af de anvendte bestemmelser, må der redegøres for fortolkningen, men en egentlig argumentation for fortolkningen vil i almindelighed ikke være nødvendig.

Se f.eks. FOB 2020-40 om Skattestyrelsens begrundelser i sager om skønsmæssig forhøjelse af skatransættelsen. Her udtalte ombudsmanden, at styrelsen burde have henvist til og kort gengivet retspraksis om bevisbyrde-regler.

I særlige tilfælde vil det kunne være tilstrækkeligt at henvise til en foreliggende praksis, hvis en nærmere redegørelse for praksis er offentligt tilgængelig, eller hvis den foreliggende praksis må anses for helt almindeligt kendt.

Det kan f.eks. være tilfældet, hvor der i et cirkulære eller en vejledning nærmere er redegjort for myndighedens praksis, således som det er gjort i eksempelvis Skatteforvaltningens juridiske vejledning.

7

Angivelse af hovedhensyn bag skønsudøvelse

I det omfang afgørelsen beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Det følger af forvaltningslovens § 24, stk. 1. Det er ikke tilstrækkeligt at skrive, at afgørelsen er truffet på grundlag af et samlet skøn.

Manglende angivelse af hovedhensyn bag afslag på kunstig befrugtning

Se også FOB 2020-28.

Hvis der ligger en bestemt praksis til grund for en myndigheds skønsudøvelse, og afgørelsen falder i tråd med den praksis, vil det være tilstrækkeligt, at myndigheden beskriver praksis, dvs. dens indhold og grundlag. Hvis der allerede findes en offentligt tilgængelig beskrivelse, kan det i særlige tilfælde være tilstrækkeligt at henvise til den. Se afsnit 6.3 ovenfor.

I visse afgørelsestyper, f.eks. ved besættelse af stillinger i den offentlige forvaltning, vil det efter omstændighederne være vanskeligt at meddele en mere indgående begrundelse til det ofte store antal ansøgere, der får afslag. Det er i sådanne sager antaget, at man i almindelighed kan nøjes med i standardiseret form at beskrive de hovedhensyn, som er blevet tillagt vægt, og i nødvendigt omfang de faktiske omstændigheder, uden i det enkelte tilfælde at gå nærmere ind på skønsvurderingen.

Redegørelse for faktiske omstændigheder

Begrundelsen skal om nødvendigt indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Det følger af forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Behovet for en redegørelse for sagens faktum må bl.a. vurderes på baggrund af, i hvilket omfang parten har medvirket i sagens behandling (særligt ved parthøring og partsaktindsigt), og om sagens faktum i øvrigt er velkendt for parten eller ej. Herudover må kompleksiteten af sagens faktum også indgå i vurderingen, ligesom det har betydning, om faktum er omtvistet eller ej.

Hvis faktum er omstridt, bør begrundelsen oplyse, at sagens faktiske omstændigheder er omtvistede, angive de modstridende versioner og anføre, hvilket faktum myndigheden bevismaessigt lægger til grund i forbindelse med afgørelsen.

En begrundelse for besøgsrestriktioner på et plejehjem manglede en redegørelse for sagens faktiske omstændigheder

Hvis myndigheden ved sin afgørelse tilsidesætter sagkyndige udtalelser eller støtter sin afgørelse på bestemte af flere modstridende udtalelser, bør det i almindelighed angives, på hvilket grundlag den sagkyndige erklæring er tilsidesat, eller hvilke sagkyndige udtalelser der er lagt til grund for afgørelsen.

Der skulle i begrundelsen være taget stilling til, hvorfor den ene af to divergerende speciallægeerklæringer ikke blev tillagt afgørende betydning

9 Omstændigheder, der skærper begrundelsespligten

9.1 Partsanbringender

En begrundelse skal i en vis udstrækning tage stilling til partsanbringender. Det gælder ikke kun, når partens anbringender angår kriterier, som myndigheden selv har inddraget i afgørelsen – det gælder også andre partsanbringender, som ikke umiddelbart kan afvises som uvæsentlige eller irrelevante for afgørelsen.

For så vidt angår anbringender, som af myndigheden anses for uvæsentlige eller irrelevante, men som parten selv lægger stor vægt på, vil det efter omstændighederne være rigtigst udtrykkeligt i begrundelsen kortfattet at angive, at de pågældende anbringender ikke er tillagt betydning. Så kan parten konstatere, at myndigheden har været opmærksom på dem.

Myndigheden har dog ikke pligt til at læge stilling til alle partens anbringender eller synspunkter. Ved vurderingen af, om et anbringende skal nævnes i begrundelsen, skal der bl.a. tages hensyn til, hvor indgribende afgørelsen er for parten.

Skatteankestyrelsen burde have forholdt sig til et selskabs anbringender

9.2 Tilisodesættelse af sagkyndig udtalelse, særlig forventning hos parten mv.

Selv om en begrundelse for så vidt opfylder kravene i forvaltningslovens § 24, stk. 1 og 2, vil det ikke i alle tilfælde være ensbetydende med, at begrundelsen også er tilstrækkelig, dvs. fremtræder som en fyldestgørende forklaring på, hvorfor afgørelsen fik det resultat, den gjorde.

Derfor skærpes begrundelseskravet som udgangspunkt i tilfælde, hvor en myndighed *tilsidesætter en sagkyndig udtalelse* eller ændrer en tidligere afgørelse *til ugunst for parten*. Det samme gælder i tilfælde, hvor parten ud fra sagens omstændigheder må have en *særlig forventning* om en bestemt retsstilling.

Myndigheder gav ikke en fyldestgørende begrundelse for en ændret vurdering af, om en borger havde en varigt nedsat funktionsevne

10

Mere om begrundelsens indhold

10.1 Standardbegrundelser

Anvendelse af standardbegrundelser er ikke i strid med forvaltningslovens § 24, men kravene i bestemmelsen gælder også for standardbegrundelser.

Overblik #12 om partsrettigheder og offentlige IT-systemer – afsnit 8 om begrundelse

Det var beklageligt, at en kommune havde anvendt en forkert standardbegrundelse

10.2 Allerede fordi-begrundelser

Myndighederne kan i deres begrundelser efter omstændighederne nøjes med at angive, at en afgørelse er truffet, ”allerede fordi” én nødvendig betingelse ikke er opfyldt. Det vil sige, at der i begrundelsen ikke tages stilling til eventuelle øvrige betingelser.

Ansøgning om fri proces kunne afslås med en ”allerede fordi-begrundelse”

10.3 Klageinstansers begrundelser

I afgørelser truffet af en administrativ klageinstans kan en begrundelse efter omstændighederne bestå i en henvisning til den begrundelse, der er meddelt af førsteinstansen. Det forudsætter dog naturligvis, at førsteinstansens begrundelse er fyldestgørende.

Hvis der er mangler ved førsteinstansens begrundelse, kan de ofte reparerer af klageinstansen.

10.4 Kollegiale organers begrundelser

Der er ikke i forvaltningsloven fastsat særlige regler om begrundelse af afgørelser, der træffes af kollegiale organer. Disse afgørelser skal derfor begrundes efter de almindelige regler i §§ 22 - 24.

Der er heller ikke fastsat nærmere regler om, på hvilken måde det enkelte kollektive organ skal tilvejebringe begrundelsen for en afgørelse. Fremgangsmåden må således fastlægges inden for de processuelle rammer, der gælder for det pågældende organ.

Det følger ikke af forvaltningsloven, at indholdet af en begrundelse for en afgørelse, der er truffet af et kollektivt organ, skal have været gjort genstand for afstemning. Efter omstændighederne kan det dog på grund af uenighed i det kollektive organ være nødvendigt at stemme om indholdet af begrundelsen .

Det er desuden ikke efter forvaltningsloven et krav, at det skal fremgå af begrundelsen for en afgørelse fra et kollegialt organ, om afgørelsen truffet enstemmigt eller med et bestemt flertal. Der er således heller ikke noget krav om, at der skal gives begrundelse for et mindretals opfattelse i sagen. På den anden side udelukker forvaltningsloven ikke, at der redegøres for disse forhold, hvis myndigheden finder det hensigtsmæssigt.

10.5 Forholdet til reglerne om partsaktindsigt

Begrundelsens indhold kan begrænses, i det omfang oplysninger kan undtages fra partsaktindsigt. Det følger af forvaltningslovens § 24, stk.

Den, der er part i en sag, kan således ikke ved at anmode om en begrundelse forlange at blive gjort bekendt med oplysninger mv., som ville være omfattet af undtagelsen. Bestemmelserne i forvaltningslovens §§ 15-15 b, hvis parten i stedet havde fremsat begæring om aktindsigt.

11 Typiske fejl

Den, der er part i en sag, skal have en fyldestgørende forklaring på, hvorfor en konkret afgørelse har fået netop det indhold, den har. Kravet om begrundelse giver en øget garanti for, at afgørelsen er rigtig, og at grundlaget for afgørelsen er sagligt og fyldestgørende.

Eksempler på typiske fejl i forbindelse med begrundelse: